

skatteraadets Opfattelse, saaledes som den er udtrykt i de Ting, der er kommet frem i Bladene.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale de Ændringsforslag, som er stillede af Flertallet, og fraraade at vedtage de af Mindretallet stillede Ændringsforslag.

Henningsen: Da den ærede Ordfører (Jensen [Klejs]) har gjort Rede for de af Udvalget stillede Ændringsforslag, og det ærede Medlem Hr. Wilmann har gjort Rede for de Ændringsforslag, der er stillede af et Mindretal, hvortil ogsaa mine Partifæller og jeg hører, kan jeg indskrænke mig til ganske faa Bemærkninger.

Ændringsforslag Nr. 1 gaar ud paa at lempe Formuebeskatningen for de Skatteydere, hvis Indkomst er under 4 500 Kr., og hvis Formue ikke er over 100 000 Kr. Lovforslagets Regel er, at de, der har en Indtægt af højst 4 000 Kr. aarlig og en Formue paa højst 100 000 Kr., skal betale Formueskat efter de gamle Regler, altsaa uden Forhøjelse. De nugældende Skatte-love bestemmer, at Skatteydere med en Indtægt af 3 000 Kr. og derunder faar en saadan Lempelse med Hensyn til Formuebeskatningen. Udvalget har altsaa foreslaaet det aarlige Indkomstbeløb forhøjet til 4 500 Kr. De Skatteydere, det her drejer sig om, er, som nævnt af den ærede Ordfører, Skatteydere, der lever af en Renteindtægt. Hvis vi vil se, hvilke Formuebeløb der svarer til disse tre Tal, 3 000, 4 000 og 4 500 Kr., vil de tilsvarende Formuetal jo, naar vi gaar ud fra en Rente paa 5 pCt., være henholdsvis 60 000, 80 000 og 90 000 Kr. Det vil altsaa sige, at den Ændring, der foreslaas af Udvalget, gaar ud paa ogsaa at give en Lempelse for den Formue, der ligger mellem 80 000 og 90 000 Kr., naar den Rente, vedkommende faar, er 5 pCt. Vi fra vor Side har tiltraadt dette. Det er jo rigtigt, at disse smaa Kapitalister, som ikke har andet at leve af end en Rente, ikke har været godt stillede under hele Krigsperioden, men vi maa alligevel mene, at der er mange, mange Skatteydere, der er betydelig daarligere stillede. De Skatteydere, der i Stedet for en Formue f. Eks. har en stor Børneflokk og alligevel ikke en større Indtægt end de 4 500 Kr., er saa absolut betydelig daarligere stillede end de Skatteydere, her er Tale om. Derfor gaar vort andet Ændringsforslag ogsaa ud paa et dobbelt Fradrag for Forsørgere og Forhøjelse af Børnefradraget fra 100 til 500 Kr. Men det skal jeg senere komme til.

Ændringsforslag Nr. 2 angaar det Vederlag, Kommunerne skal have for at opkræve Statsskatten. Jeg udtalte ved første Behandling Ønsket om, at vi kunde komme til en ny og mere tidssvarende Fordeling af dette Vederlag, idet det virkede meget uens. Jeg har henvendt mig til 3 Kommuner af noget forskellig Beskaffenhed og faaet Oplysning om, hvordan Vederlaget fordelte sig for deres Vedkommende. Jeg har spurgt en bymæssig Kommune med godt 2 000 Skatteydere om, hvordan Forholdet stillede sig i den. Det stillede sig saaledes, at de modtog som Vederlag pr. Skatteyder 1 Kr. 04 Øre. Jeg har spurgt en blandet Kommune, en Kommune med dels rent Land, dels nogen bymæssig Bebyggelse og med 500 Statsskatteydere, og fik oplyst, at Vederlaget for den blev 92 Øre pr. Skatteyder. Endvidere har jeg spurgt en lille meget udpræget velstillet Landkommune, hvor der kun var 80 Statsskatteydere; der var Forholdet det, at Vederlaget blev over 60 Kr. pr. Skatteyder. Det er jo en meget stor Forskel. Disse tre Eksempler viser, at Vederlaget gaar lige fra 92 Øre op til over 60 Kr. Det var derfor, jeg mente, det var rigtigtst, naar vi skulde røre ved det Forhold, at komme over til en mere retfærdig Fordeling af dette Vederlag. Der har imidlertid ikke i Udvalget kunnet opnaas Enighed om en anden Fordeling. Der har været Velvillie og Sympati for den Tanke, jeg fremdrog ved første Behandling af Skatte-lovene, men man har ikke kunnet komme til noget endeligt og enigt Resultat om dette Spørgsmaal paa det nuværende Tidspunkt. Og naar Forholdet er det, at vi ikke kan faa en anden og retfærdig Fordeling, finder jeg ingen Anledning til at nedsætte det Vederlag, som Kommunerne hidtil har faaet, af Hensyn til de Kommuner, der kun faar det lille Vederlag. Den Kommune, der er peget paa her som den, der faar det laveste, faar 92 Øre pr. Skatteyder, men der er mange Kommuner i Danmark, der faar betydeligt mindre, og der er saa vist ingen Grund til Nedsættelse overfor dem. Hvad der er Skyld i Misèren, er jo, at enkelte Kommuner faar alt for meget, men af den Grund mener jeg ikke, vi skal straffe dem, som faar det lille Beløb efter de nuværende Regler, ved at nedsætte det for dem. Jeg maa derfor anbefale mine Partifæller at stemme for Mindretallets Forslag under Nr. 2 om, at Litraf. udgaar, hvilket betyder, at vi bliver staaende ved det nuværende: at Kommunerne som Vederlag faar 1½ pCt. af det Beløb, som opkræves. Skulde dette Ændringsforslag under Nr. 2 blive for-